

NAKON SIMPOZIJA „PAVLINI I IVANOVCI U MAĐARSKOJ I HRVATSKOJ“

Kao jedan od sudionika simpozija „Pavlini i ivanovci u Mađarskoj i Hrvatskoj, održanom u Pavlinskom samostanu u Sopronbanfalvi (13.-15. 11. 2015.), prvi put sam mađarskoj javnosti predstavio sustav *plejadске* matrice. Produženi boravak u Koljnofu omogućio mi je posjet još nekim vitalnim povijesnim lokalitetima kršćanstva. Prošireni tekst napisao sam tim povodom, međutim, nije nikada objavljen. To činim ovom prigodom, upravo kako bih ukazao na tijek istraživačkog procesa, njegovu autonomnost i konfluentnost djelovanja prema svom ishodištu – hoću kazati – „Mjesec skriva Mondriana“.

Pavlinski samostan, Sopronbanfalva

Dosadašnje ocjene metode rekonstrukcije i topografske analize putem geometrije prostora, pri čemu matrica-obrazac postaje astrognoksijska primordijalna geometrija zvjezdanog klastera Plejada, ključne su u razumijevanju znanstvenog opusa analitički ispisanog u deset godina rada na oko 1500 kartica, u tri knjige i devet zasebnih studija, šesnaest kartografskih mapa (K01e-K16e), mnoštvu crteža, grafičkih prikaza i terenskih mjerenja. Centralno je pitanje – ako život jest stigao na Zemlju „izvana“, zašto onda Bog kreira i stvara, a čovjek ruši i razara? Gdje su, zašto su nestali: drevne civilizacije, mape, jezici, znanja, zašto su pobrisani gnostici, astrolozi, alkemičari, templari i ini koji su ugrožavali moć materijalnog nad duhovnim?

Shvaćamo li mi uopće u čemu je problem? Suvremeno i suvereno vladanje vremenom i (ne)znanjem kreira robove, dok oni koji ih stvaraju sjede lijepo u zapečku, rješavaju križaljke pomičući crne i bijele figure. Zato pokušajmo odgovoriti na pitanje, zašto bi netko proveo u pustinji simboličnih 40 godina (Mojsije), 40 dana (Isus), ili većinu života (sv. Pavao i sv. Antun Pustinjaci). Razgrnimo ta mistična vrela, vratimo im se, uđimo u njihove sjene, laboratoriji su uvijek bili znanost, bilo u rukama drevne alkemije, bilo aktualne nuklearne medicine i fizike. Zato je bitna kritička interdisciplinarna disertacija stupova metode. Što onda može biti i nagovor na razotkrivanje prave istine o malim narodima, izvan dosega ruku pruženih uvijek prema naprijed, k varanju vlastite djece – očiju i usta mitova. Mitovi da, ali ne prilagođeni egoističnim interesima velikih sila. Dokaz je upravo opus koji je iznjedrio nešto posve neočekivano – stvarnu ulogu Kreatora u svim aspektima života. Razgovarajmo o nepobitnosti poznavanja tih zakonitosti i zagovora. Nuđa se projekt koji ne treba znanstvenu potvrdu da bi se ostvario u funkciji čovjeka, jer čovjek je prijatelj kozmosu, i kozmos je prijatelj čovjeku, tek ako iz tog odnosa poluče mir i duhovno bogatstvo, iz svekolikog kaosa pak red i nasljeđe.

Tako mi rekonstruiramo prostorni raspored, uočavamo logičnost kretanja, ovisnost o suncu, kardinalnost pozicije i niz drugih elementarnih konstanta mase prirode suživota. Svi su

naputci Kreatora sadržani u *plejadskom* obrascu. Što je onda moglo krenuti po zlu? Sunce nikada nije prestalo izlaziti, Buda i Krist svjetlosno su izjednačeni. Ostalo je, dakle, otvoreno – tko će ovladati tminom? I tu se dogodio najveći feler. Stvari su naprosto zamijenjene pod okriljem mraka. Ono prirodno nestalo je, unijeto je faktografski nešto sasvim drugo. Znakovlje je tisućama godina potkradano pismom. Tim putem dolazimo i do krađe naše budućnosti. Zato smo danas tu, da govorimo otvorena srca, da bismo shvatili kako znanost nije samo volja autoritativne manjine koja traži pokoravanje bez otpora. Projekt je pred nama, pa odlučimo: jesmo li Kristu dužnici ili će nam i ti grijesi biti oprosteni?

Pustinjaci – temelj kršćanske povijesti

Stoga se vraćam na priču o sv. Benediktu. Možda je sve zapravo počelo 660. sa izmještanjem tijela sv. Benedikta (Nursia, oko 480.) iz Monte Cassina, gdje je i umro 21. 3. 543. (zanimljiv datum), u francuski gradić Saint-Benoît-sur-Loire. Koji bi to morao biti tako golemi razlog čina? Ako rušilaštvo osvajača, gdje smo to onda sigurni na planetu? Idemo iz početka. Prema Grguru Velikom, njegovu biografu, sv. Benedikt je podigao Monte Cassino na poganskom lokalitetu gdje se nalazio hram posvećen Apolonu. Arhitektonski dekonstruiran, ponovno je dat u posvetu sv. Martinu, što će se pokazati krucijalnim u daljnjem prenošenju i njegova kulta. Jer, premda vrijedi službeno tumačenje kako je tijelo sv. Benedikta preneseno u opatiju Abbey Fleury (**47°48'20" N i 2°18'45" E**) zbog provala Longobarda, pravim razlogom mogla bi biti hijerarhijska kršćanska ljestvica, koja ima i svoju geografsku dimenziju. Usto, dakako, i dinastička previranja unutar merovinško-karolinških interesa. Ako je točna godina prijenosa 660. onda se to dogodilo u doba Arnulfinga, biskupa Metz (geografska širina 49°07' N, Jak i Bratislava), sv. Clouda, neposredno pred vladavinu Pipina II. – Pipina Herstalskog, oca Karla Martela. Danas nalazimo podatke o ranom benediktinskom javljanju na tim prostorima. Sveta Itta (592.-652.), na primjer, žena Pipina Landenskog, samostan benediktinki utemeljuje u belgijskom Nivellesu, naseljenom u 4. m. pr. Kr. agrikulturnim dunavskim doseljenicima. Većina njihovih predaka biva uništena od rimskih osvajača tijekom 1. stoljeća. Premda prava trgovina moćima kreće znatno kasnije, pokršćavanje je moglo odigrati značajnu ulogu kod prenošenja relikvija sv. Benedikta u zemlje Karolinga.

Istražili sam koordinatne supozicije i dobio neočekivane rezultate: uz neznatnih 25" razlike, što može biti uvjetovano ambijentalnošću smještaja, geografska širina opatije Fleury odgovara geografskoj širini bazilike u Esztergomu, kapitalu Mađarske u 11.-13. st. (**47°47'56" N**). Kao prvu katedralu, danas sjedište primasa Katoličke Crkve u Mađarskoj, počinje je graditi 1001. – 1010. Stjepan I. a prema Pajriću, „1001“ simbolički označava „početak i završetak svega“. Posvećena je Svetoj Mariji Uznesenja i sv. Adalbertu, biskupu Praga (umro 997. / kanoniziran 999.). Nakon posjeta bazilici (8. 11. 2015.) uočavam još nešto krucijalno: Esztergom se nalazi na meridijanu Sterope *Ljubine* kružnice s polumjerom u najjužnijoj točki Sredozemnog mora kod El Agheile. On se proteže od arhipelaga Stockholma sve do jadranskog rta koji štiti luku Budve (**18°45' E** – baš interesantno spram meridijana Fleuryja **2°18'45" E**).

Sad se vraćamo na geografsku dužinu Abbey Fleurya. Na 2°18'45" E, uz svega 30" razlike, ona se zapravo izjednačava s pozicijom obeliska iz Luxora na Place de Concorde te, uz 1'18" razlike, s *linijom ruže* u pariškoj crkvi Saint Sulpice iz 13. stoljeća za koju se tvrdi da je najstariji poznati *nulti meridijan* na Zemlji. Jako je zanimljivo da meridijan opatije Fleury prolazi Parisom baš kroz 7. arondisman. St. Sulpitius I. Pius, biskup Bourgesa, povjesničar je sv. Martina od Toursa te je prethodio kasnijoj benediktinskoj ulozi. Umro je 17. 1. 646. u samostanu blizu Bourgesa, grada koji se nalazi 3' istočnije od meridijana St. Sulpicea te 3' južnije od paralele Jaka. No je li počivalište sv. Benedikta utjecalo na izbor geografske širine

točno 1° južnije od crkve Saint Sulpice, a koja se opet nalazi svega 500 m udaljena od Pariškog opservatorija u čijoj sobi je meridijan kojeg je po naputku Luja XIV. 1667. ucrtao Colbert. Nalazimo posve razvidan *plejadizam* koji se razvio iz *Ljubine* prve kružnice s polumjerom u Troji i rtu Kaboudia, pa ustvrdimo da pravac, uspostavljen već rano na mapi K06e, a povezuje tuniski rt Kaboudia, Ljubu, Zagreb, Bratislavu i litvansku Nidu, prolazi baš pozicijom Monte Cassino (41°29'24" N i 13°48'50" E). Fenomen, dakle, koji će utjecati na razvoj *šopronskog* čvorišta na paraleli opatije Fleury (640.). Ona od atlantske francuske obale i estuarija rijeke i grada Pont-l'Abbé ili „Most Opata“, s paleolitskom i neolitskom kulturno-humanom prošlošću, vodi do ukrajinskog Zaporožja na Dnjepru, koji se razvio iz najšireg otoka (*Khortysia*) na moćnoj rijeci, geostrateški, prirodne brane. U starim vremenima ključni je centar trgovačkog puta od Varjaza do Grka, naseljen u kontinuitetu posljednjih pet milenija.

Po mnogima, sv. Martin rođen je u rimskoj *Savariji* (današnji Szambothely) u Mađarskoj. Ako znamo da je umro u Candesu, onda bi to uistinu i moglo biti točno. Naime, Candes-Saint-Martin (47°12'42" N) i Szambothely (47°13'47" N) razlikuju se u 1' geografske širine, što nije samo indikativno. Sv. Martin rođen je 316. a umire 8. 11. 397. što je 3 dana, a zna se i zašto 3, prije njegovog današnjeg blagdana 11. 11. (11 + 11. ili 11 x 2 = 22, a 11.2° kut je zvijezde Sterope). Posvećen je za biskupa Toursa 370./371. godine, gdje je 372. podignuo opatiju Marmoutier (*Majus Monasterium*) koja će u kasnijim danima slijediti benediktinski red (istoimena opatija nalazila se u Alsaceu, bila je poznata i kao Akvileja, po gradu u Italiji, te jedna od merovinških opatija ili *Reichsabtei*). Tours se pak nalazi na geografskoj širini Kisega, 47°23'37"N, dakle, 10' sjevernije od Szambothelyja. A upravo u čuvenoj bitci kod Kisege (mađ. Kőszeg), kad je Nikola Jurišić odolio opsadi Sulejmana Veličanstvenog, kaže legenda, branitelji mole za pomoć te uskoro osmanlije bježe vidjevši „konjanika s plamenim mačem“, tj. sv. Martina. Geografska dužina Kisega je 16°33' E, što će se pokazati krucijalnim u daljnjim rješenjima. A geografska dužina Marmoutiera (0°43'2"E), 2' istočno od Toursa, ukazuje na zajedničku tangentu, tj. meridijan koji prolazi istodobno istočnim diralištem *iberijske* kružnice, postavljene već u primarnoj geometrijskoj *trojansko-eponimskoj* matrici, te zapadnim diralištem *visočke* kružnice (K15e) sa središtem na libijskoj obali. Nevjerojatno je, ali tangenta prolazi na kraju i pozicijom zvijezde Alcyone na *Ljubinoj* kružnici sa središtem na rtu Misurata. Zanimljivo je zapažanje da se samostani podižu učestalo na sutoku dviju rijeka, poput Candes-Saint-Martina na konfluenciji rijeka Loire i Vienne, svega 4'25" istočnije od početnog meridijana. To znači da je *dužinski* raspon između Candes-Saint-Martina i, na primjer, Troyesa točno 4°, koliko iznosi i raster blokova koordinatne mreže karte *Sredozemno more* (K01e-K16e)

Dakle, sve ukazuje na to kako postoji sustavna veza između kulta i njegove impostacije, tj. geometrijsko-geografskog obrasca. Ako je sv. Martin bio rimski vojnik, a pokrštavanje ili prelazak na kršćanstvo sa po jednim „uzorkom“ uzimalo je iz svakog društvenog sloja, pa je ovdje riječ o vojničkom sloju, onda je on morao biti ekstremno kardinalan svetac spram svih stoljetnih pustošenja diljem Carstva, pa i same smrti Kristove. Unatoč čak i urbano-kulturnom napretku, kojeg je Rim donosio, drakonske rimske legije iskale su naprosto svoga svetca. Sv. Martin idealno je odgovorio takvim izazovima zaognuvši „plaštem“ preobraćenje vojnika u svetost posvemašnju, koliko god ona znanja prekrila novim neznanjem. Plaštem se može i prekriti, naravno, naime, on može biti tek igra riječi. Juraj Belaj je kazao tijekom simpozija – sv. Martin je doveden planski na mjesto Peruna, a ivanovci i templari planski su dovođeni u prostor! Zar to onda ne predmnijeva i matricu, geometrijsku, geografsku, kako god?

Doista je sada jasno kako se u zoni Šoprona nalazi središte kružnice koja u polumjeru opisuje na zapadu Paris i Saint-Benoît-sur-Loire, a na istoku Odesu i poziciju zvijezde Elektre na

prvoj *Ljubinoj* kružnici radijusa u Troji i najistočnijem rtu Tunisa, Kaboudia. Fascinantno je tada vidjeti da je od središnjeg meridijana na 16°32' E do meridijana Parisa i Saint-Benoît-sur-Loire jednaka udaljenost kao i do meridijana Odeze (30°44' E). Istodobno, međutim, meridijan Odeze je i geografska dužina Kharga oaze, odnosno jugoistočnog ugla *pariskog* pravokutnika kao temelja čitavog sustava *trojanske eponimije*, a kojeg zatvaraju istočna, kraća stranica iz Kobuletija, najistočnije točka Crnog mora, i južna, dulja stranica što vodi u samo središte *iberijske* kružnice uvjetovano položajem Toleda i Parisa. Time se sustav u cjelini zatvorio, a nama omogućio da razmislimo o mogućnosti kako je *pariski* meridijan ipak mogao biti prvi *nulti, početni* meridijan na Zemlji. Istraga i rezultati ukazuju neminovno na njega.

Ovaj postignuti rezultat istodobno nas vraća na projekciju pravokutnika *Sabrathe* koja stoji na meridijanu Rima (K10e i K11e). Naime, pravac koji povezuje dva usuprotna ugla SE-NW smjera, Paris i Kharga oazu, jest dijagonala upravo *ljetno-solsticijskog* pravokutnika. Time se još jednom utvrđuje stajalište o *Kadmovoj osi* kao zaglavnom kamenu projekcije koja stoji pod kutom 27.8°. Vidjeli smo da je u *zimsko-solsticijskom* pravokutniku SW-NE smjera to položaj primordijalne simetrale obrasca Plejada. Matematički, kut od 27.8° uvećan za kut pozicije zvijezde Sterope (11.2°), daje kut od 39°, a on pomnožen sa 2 daje kut od 78°, što je konačno geografska širina planine Meru, nekoć „doma“ Geomagnetskog sjevernog pola. Moguće je da brojke takav sklad same proizvode, međutim, ovdje se ipak radi o redu uspostavljenom na ključnim zemljopisnim kotama ili kardinalnim geografskim objektima. Sve ukazuje da je upravo to metoda uspostave svetih mjesta. Evo zašto!

Sjevernije od Šoprona, Eisenstadt se kao „Željezni Grad“ (*castrum ferrum*, hr. Želježno), prvi put spominje 1118. a pisani trag navodi ga kao „minor Mortin“ ili „manji Mortin“, mađarski Kismarton, što upućuje na sv. Martina, kojeg pratimo od Apolonova hrama u Monte Cassinu. No premda njegova geografska širina odgovara širini Pont-l'Abbéa i Zaporizhia (47°51' N), projekcija upućuje na središte oko 3' južnije, negdje u okolici malog mjesta Trausdorf an der Wulka (hr. Trajštof). Ne samo da se njegova paralela poklapa s geografskom širinom opatije Fleury i Esztergoma, nego je usto njegov meridijan, na kojem se nalazi i Sopronbanfalva, i središnja razdjelnica između Odesse i Parisa. Od tog meridijana na obje strane, E i W, do njih mjerimo 14°12'. Jasno je bilo da u tom prostoru treba potražiti nešto znakovito, što je bilo obilježeno ili (i) vremenski ili (i) događajno.

Obilazeći okružje na sv. Martina 11. 11. 2015. u pratnji dr. Herberta Gassnera, gosp. Ernest Palković, naš domaćin u Trajštofu, doveo nas je u gotovo nemoguću situaciju: i ne znajući o čemu ja razmišljam, odveo nas je na mjesto gdje prolazi paralela 47°47'56" N, a uzdiže se golemi križ kao spomen na pohod pape Ivana Pavla II. 24. 6. 1988. (blagdan sv. Ivana), te oko 100.000 hodočasnika, nešto prije pada „željezne zavjese“. Koja to sila djeluje na čovjeka da bi nas nešto tako nevino spojilo i navelo na križ kao sjecište traženih koordinata, 47°47'56" N i 16°32' E? Nalazi se izvan sela, sred plodnih oranica, ravnice kojom na zapadu, na ravnoj crti obzora, dominira planina Schneeberg. Nevjerojatno, ali njen je položaj zapravo signifikacija čistog zapada, premda je službeno zavedena pod 47°46'3" N, što je paralela njenog najvišeg vrha Klosterwappen (vidi: *Zašto bi mogla... Atlantida?*, 154-162). Dakle, sve je anticipirano! Provjerili smo kompasom: kut od 270° pokazuje izravno u Schneeberg. Zaista, senzacionalno!

Završni komentar

Sve kardinalno pavlinsko i ivanovsko podliježe gotovo istom sustavu. Jasna Gora u Poljskoj, sjedište pavlinskog reda, spram njegove veličine, nalazi se praktično na geografskoj širini Bruxellesa (50°49' N), te na geografskoj dužini Pešte (19°6' E), usuprot Budimu. To zacijelo

nije slučajnost. Također, prvi samostalni objekt pavlina niknuo je na Jakov Gori – Mecsekszentkut (crkva sv. Jakova Apostola) oko 1215./1225., a nalazio se točno 1° južnije od Jaka i, divnog li čuda, na meridijanu Visokog, što je i geografska dužina multisjecišta kojeg u startu, već od začetka projekcije, definiraju dijagonale pravokutnika Troja – Ljuba – Utica – Cirenaika.

Pavlinski samostan Sopronbanfalvi, u kojem je održan aktualni simpozij, nalazi se na paraleli prve pavlinske crkve koju su podigli, otputivši se iz Esztergoma u Pillisszentkerestu, bl. Euzebije i Benedikt, 47°41'29" N. U grbu Pillisszentkeresta, kojeg postrance drže dva uzdignuta jelena, nalazi se Budin simbol – „kormilo“ ili osmodjelna kružnica. Na toj paraleli je i Kozja crkva u središtu Šoprona te središte Györa. Drugi pavlinski objekt iz 1258. danas vidljiv u temeljima, zatekli smo prilikom posjeta 8. 11. 2015. u mjestu **Klastrompuszta** kod Kesztölza. Njegova je geografska širina svega tridesetak sekundi sjevernije. Premda postoji velika disperzija i gustoća pavlinskih objekata, ipak u temeljima zapažamo jednu pravilnost: kao da je sve usmjereno na čisti istok-zapad. Jer ikonografski, liturgički i simbolički, budući je strana svijeta na kojoj izlazi sunce, „istok“ označava Krista, koji je Sunce svega svijeta. A to bi moglo značiti sljedeće: **geomagnetski sjeverni pol pomičan je, kao što je i početni meridijan fiktivan**. Dakle, što bi onda na kugli bio sjever? Sjever je svugdje gdje mi na njoj stojimo uspravni, jer privid je da se mi po kugli s juga penjemo k sjeveru, kad za čistim obzorom, gledajući ga, zapravo stalno poniremo. A što je tada istok? Jedino sunce je pravi istok, ekvinocijalan. Na većini okruglih T-karata samostanske kartografije, upravo je Orient prikazan na sjeveru. Ranokršćanske okrugle crkvice tada su sunčevi satovi u kojima je moguće praćenje njegova kretanja. Početna vrijednost ne bi, dakle, bila sjever nego istok. Možda je tako nekoć davno i bilo! Ali, sve je prekriveno plaštom šutnje, umjesto kružnica umnja, sumnje postaju četvorine. Na sreću, crkva Sv. Križa u Ninu, Sv. Trojica u Splitu, i druge, još svjedoče, po arheologu Zdenku Brusiću – dvama solsticijima i dvama ekvinocijima s mnogim orijentacijama u kristološkom kalendaru koji su položeni u orijentaciji tlocrta. Visine i položaj arhitektonskih oblika u vertikalnome smislu također su položeni u zavisnosti s nagibima sunčanih zraka tijekom godine. Otvori u zidu raspoređeni su značajki i mudro ... S pomoću njih je bilo moguće na značajne dane i određene trenutke privesti sunce u srce oltara ili na neko drugo važno mjesto. Svi oblici crkve Svetoga Križa motivirani su značenjem, dapače predstavljaju same znakove „broja iz svjetlosti“. (vidi: *Ahilej u virovima Vrtoloma*, 22)

Jednako je tako ponašanje i u prirodi, i tu se sunce može privesti kugli u važnoj zemljopisnoj točki. Zato su bitna mjerenja na terenu, koja će nužno oformiti matricu, a ona će iznjedruti sustav. Ivanovci su u Hrvatskoj koncentrirani oko Ivaneca pod Ivanšćicom, za kojeg mnogi povjesničari kažu da je bio i njihovo sjedište (utjecaj Puste Bele?). Njegova je geografska dužina 16°07' E jednaka dužini kulnog hrvatskog marijanskog svetišta Crne Bogorodice u Mariji Bistrici. To je nadopuna već zamijećenom pravom trokutu u disertaciji autora koji uz Mariju Bisticu još povezuje kulno svetište Crne Bogorodice u Loretu i na njegovoj paraleli prvo hrvatsko kopno otoka Mali Drvenik. Izmjerimo li sada udaljenost od tog meridijana do meridijana najistočnije točke Crnog mora, Kobuleti (41°46'31" E), u koju i iz koje polazi kraća, istočna stranica *pariskog* pravokutnika, poveznica sa Kharga oazom, ona je jednaka udaljenosti od meridijana Ivaneca do najzapadnije točke europskog kontinenta, portugalskog rta Roca zapadno od Lisabona (9°29'54" E). Ponovno, nevjerojatno! Zašto se baš sve tako poklapa na našem „kanalu“, *Stazi života*? Jer smo središte svega, ili...? Sad imamo i četvrti kardinalni meridijan koji se uklapa u kanal jantarske *Staze života*.

To me baš navodi da sumnjam u genetski podražaj kojeg ćemo, vjerujem, uskoro moći egzaktno dokazati kao moć i sposobnost upravljanja prostorom. Je li zaistinu Prvi Bog bila Žena? Mislim, da, to je slika odcijepljenja, jasna za onoga tko u centar svega stavlja plodnost, materinstvo, majku, maticu i matriks, mogućnost davanja novog života, bez obzira na uvjetovanost procesora. Templari su to „skužili“, pa ako su optuženi za blasfemiju, onda je ona ta sama matrica i kult u jednom, matriks nevidljive plodnosti i života. U nekoliko prvih tjedana trudnoće žene, ljudski zametak je u 5 mm opsega vodena kapljica. Iz nje će izrasti dijete, čovjek. Na pitanje, što je sve nađeno na Ljubačkoj kosi, Brusić je kazao: „Ovdašnji Liburni interesantni su zato što se baš kod njih javljaju osobitosti kojih nema u drugim prostorima. U pitanju su ženska božanstva, poštivanje žene, što se može povezati s ostacima prvih starih Mediteranaca koji su tu ranije živjeli.“ (*Ahilej u virovima Vrtoloma*, 16)

Kao autor nemam osobite potrebe uvjeravati u ispravnost postavljenih postavki. Budućnost će ih ili potvrditi ili demantirati, ali utakmica mora biti poštena. Kao jedno od ključnih pitanja moga izlaganja na simpoziju postavila se dvojba – zašto tvrdim da je Ljuba, iz koje polazi *Staza života* i preko Šoprona vodi do Baltičkog mora u Gdanjskom zaljevu, geometrijsko središte Sredozemnog mora? Je li samo zato što je ona na *Kadmovoj osi* polovica udaljenosti između Troje i Troyesa, a od polazišta osi na bliskoistočnoj obali do Parisa točka *zlatnog reza*? Ili samo zato što je tada na meridijanu Ljube, od nje do crte libijske obale, točka *zlatnog reza* upravo u poziciji prolaska paralele Troje? A od meridijana Troje do atlantske marokanske obale na rtu Rhir kod Agadira (što je uvjetovano jednakom udaljenošću od paralele Troje do paralele Troyesa) *zlatni rez* je baš u mjestu prolaska meridijana Troyesa! Pokušat ću dodatno pojasniti taj fenomen argumentom geografsko-geometrijske snage.

Sredozemno more dekoncentrično je i zato nije moguće prikazati ga u četiri kompasne točke čistom kružnicom. Njegov je raspon u geografskoj dužini od meridijana bliskoistočne obale stare Fenicije do meridijana Gibraltarskih vrata mnogo veći nego u geografskoj širini od El Agheile do Monfalconea. Dakle, Ljuba je središte isključivo u njegovom *dužinskom* rasponu. Budući je utjecaj *Kadmova osi* kardinalan na čitavi sustav, a njeno polazište na bliskoistočnoj obali ujedno je i geografska širina Gibraltarskih vrata, onda je logično za *širinski* raspon uzeti baš tu paralelu koja nosi na sebi čitavu Malu Aziju i otok Rodos (naime, prolazi njihovim najjužnijim točkama) te dijeli čitavi Grčki svijet od Krete, Egipta i Libije. Kao takva simetrično odgovara paraleli Londona ili Greenwicha, a ima i duboko povijesnu mitsku komponentu. Naime, princeza Europa, sestra princa Kadma, sina tirkog kralja Agenora i majke Telefase, biva oteta po Zeusu, koji se preobrazio u Bika, te preko Krete odvedena na Zapad, što će upravo biti i razlogom da Kadmo krene u potragu za njom preko Grčke, gdje će utemeljiti Tebu, sve do Ilirika. Snažno upečatljiv mit koji se naprosto iščitava iz dubine geografskog eksplicita. To je najbolja garancija da je *Kadmova os* u samom začetku ispravno postavljena. Druga je pak što na libijskoj obali na meridijanu Šoprona, svega 2' istočnije od meridijana Trajštofa, stoji drevna fenička luka *Macomedes-Euphranta*, aktualni Surt ili Sirte (16°35'20" E).

Stoga, postoje dvije opcije određenja središnje pozicije po *širinskoj* vrijednosti: kad se izravno povežu dijagonalom Monfalcone i El Agheila i odredi se središnja točka kružnice, te kad se središnja točka odredi na meridijanu Ljube. Budući je ona već *dužinsko* središte, logičnija je potonja varijanta koja ponovno nudi frapantne podatke. Kružnica koja prolazi najsjevernijom točkom u Monfalconeu (Brdo sokola) i najjužnijom u El Agheili, na meridijanu Ljube središte ima na sjevernoj sicilijanskoj obali, u mjestu i općini **Falcone** (Sokol). To je točka kroz koju prolazi i tetiva *plejadskog* trokuta u *Ljubinoj* kružnici od zvijezde Sterope do zvijezde Alcyone. Dakle, i tu u vezi nalazimo *trojansku* i *plejadsku* matricu. I nikako to ne držim

slučajnim. Sve drugo je anarhija, bez obrasca, kaos suprotiv Edwardu Lorenzu! Kružnica usto prolazi još i središtem Genove (najsjevernija točka Ligurskog mora), zatim najvišim vrhom Krete, Ida, te, na svekoliko iznenađenje, samim središtem Zagreba.

U drugoj, dijagonalnoj opciji također imamo jako zanimljivu situaciju, što ponovno upućuje na duboku sustavnost projektiranih rješenja. Naime, središte kružnice je tada na paraleli portugalske Troie na mjestu gdje ju presijeca dijagonala Monfalcone – El Agheila i dijagonala Noyon – Kharga oaza. Zašto je nevjerojatno to vidjeti? Jer je u Noyonu Karlo Veliki okrunjen za kralja Francuske (768.), a pravac Noyon – Monfalcone – *visočko* žarište (pozicija zvijezde Sterope *visočke* kružnice) – točka M (polovica udaljenosti od Iskenderuna do Monfalconea), potpuno je paralelan s *Kadmovom osi* i u cijelosti zatvara pravokutnu konstrukciju. Dakle, još jednom – više od ovog ne može se, nije moguće! Jer sve se to događa na rtu Stilo (grč. stup), vrlo značajnom u sklapanju forme drevnog egipatskog ključa života – *anpha* – o kojemu sam analitički pisao u knjizi *Zašto bi mogla... Atlantida?* (crtež 3). Meridijan te točke, središta kružnice, ujedno je i zapadna tangenta *istanbulske* kružnice. Sve to dolazi iz obrasca Plejada.

Kontrola izmjere solsticijskih i ekvinocijalnih vrijednosti azimutalnog pravokutnika, tj. točaka obzora izlazećeg sunca, koju sam poduzeo 13. 11. 2015. na Gori kod Koljnofa potvrdila je ispravnost i tezu o potpunom preklapanju matematičkih vrijednosti obrasca Plejada i stanja na terenu. Dakle, kut od 32.5°, izmjeren između ljetnog solsticija i jesenskog ekvinocija kod stvarnog izlaska sunca, kompasno je kut od 43.7° (+11.2°), što ponovno daje razliku do 90° pozicije zvijezde Taygete (46.3°). Oba kuta zabilježena su na vidikovcu na Gori. Budući su vrijednosti dvostruko provjerene, brdo koje se nalazi u okružju, a imenovano **Božji stolac** ili Pan brdo, moralo bi preuzeti poziciju zvijezde Alcyone (247.5°).

I, na kraju, Plejade smo našli na ulazu u Pannonhalmu, kartuzijanci ih imaju u svom grbu, u grbu opatije Fleury također su temeljni obrasci, mogli bi biti prikaz golubice i 7 darova Duha Svetoga u crkvi ivanovaca sv. Ivana u Šopronu, zatim i obrazac u geometriji crkve sv. Trojice u Splitu, međutim, smiješnim se činilo da najeklatantniji prikaz Plejada u Biku čitavo vrijeme nepročitan stoji u vrtu Etnomemorijalnog centra KUME u Koljnofu, kojim rukovodi i upravlja Franjo Pajrić. Crtež iz 9. stoljeća, pronađen u grobu kod Šoprona, identičan jedinom drugom primjerku nađenom u mjestu Ždrijac kod Nina (najveće i najznačajnije starohrvatsko groblje iz 8./9. st. s poganskim načinom pokapanja i 334 ukopa), krunski dokaz je povezanosti dvaju prapovijesnih središta *mater* kultura što izravno povezujem s crno-bijelom slikom života, da li s Plejada, ili na Plejade, ostaje tek vidjeti. Svakako, primordijalna simetrala *plejadске* matrice, od polazišta izvan kružnice do tetive luka Sterope – Elektra, stoji pod kutom od 27.8°. Dugačka je 23,3 cm. Središte kružnice na njoj je istodobno i mjesto *zlatnog reza* (23,3 x 0,618 = 14,3994). Ta ista dužina, 14,994 cm, sada mjereno od ruba kružnice, u realnom prostoru na području grčkog *Amphipolisa* pada na mjesto Kasta Tomb ili Timvos Kasta, gdje arheolozi danas rade na velikoj grobnici za koju se drži kako krije dosje Aleksandrove obitelji. Tako Velika povijesna figura ogospodarila je jedinom točkom koja može osvijetliti hijerarhijsku vremensku strukturu svemira. Naime, i nova provjera *Hanibalove* kružnice pokazuje kako se i prva manja bitka kod Ticina (zona Pavia) vodila na obodu kružnice upravo na poziciji zvijezde Sterope. Paralela, vrlo znakovitih brojki (33°33' N), koja tada spram obrasca Plejada na kružnici povezuje zvijezde Elektru i Alcyone zajednička je i pruža se od feničkog Sidona do dalekih nostalgčnih zvuka luke Casablance.

Sterope je čini se, orijentacijski i strukturalno, ključna zvijezda klastera Plejada. Nalazimo je u jezičnom izrazu za zvijezdu kod Nizozemaca (ster) i Nijemaca (stern), pa i u nazivu kapitala Nizozemske Am-ster-dam („ster-dam“ bi značilo doslovno „zvijezda-brana“), što se može

dovesti u kontekst prethodno obrađene pozicije položaja glavnog grada i tumačenja njegova impostiranja. Kod Grka pak *stero* znači „čvrsta“. Budući su putevi uvijek derivirani, i na moru i na kopnu, ono što drži rutu je generalni smjer ili pravac, a on se opet ravna na zvijezde ili zvijezdu. Da bi se to ostvarilo ona mora biti stajačica, nepomična, i zato je upravo i zazvonilo značenje „čvrsta“, što znači nepomična, stabilna. Zato je sjeverna Sterope ključ i rješenje, stajačica, povezana s Ljubom kao središtem u *trojanskoj eponimiji*, da bi se preko Šoprona izbilo na ušće Visle. Ujedno je to i najkraći i najprohodniji put more-more. Zato se ponovno vraćam na *Nebra disk* koji sadrži jedinstveni primjerak prikaza klastera Plejada. Kad poznamo već okvir *plejadske* geometrijske matrice, komparacija njegovih matematičkih vrijednosti s vrijednostima astro-sadržaja Diska pokazuju izvrsnu korespondenciju. Kao artefakt *unjetičke* kulture, datiran je u oko 1600. pr. Kr. a pronađen je kod mjesta Nebra u Njemačkoj, koje se nalazi na 51°17' N 11°34' E. Pitam se, zašto se uvijek pronađe neki značajan artefakt povezan s prikazom Plejada baš tamo gdje to mjesto uspostavlja određeni hijerarhijski red rasporeda svetih mjesta? Najnoviji inspekt to potvrđuje.

Mjesto Nebra nalazi se na geografskoj širini Canterburyja (51°17' N), povijesnog engleskog katedralnog grada, danas sjedišta nadbiskupa, Primasa Engleske Crkve i čitavim svijetom Anglikanske zajednice. St. Augustin Abbey svetište je i ukopno mjesto sv. Augustina od Canterburyja (6./7. st.), benediktinskog opata, „Apostola engleskog“, utemeljitelja Engleske crkve. Kao priora u Rimu, Grgur Veliki šalje ga u misiju 595. u Britaniju kristijanizirati kralja Kenta Æthelberta, oženjenog Berthom, kćerkom kralja Parisa Chariberta I. Geografski, radi se o značajnom prostoru, naseljenom još od paleolitika, najbližem do europskog kopna u prelazu morem. U rimsko je doba poznat kao *Durovernum Cantiacorum*. Njegova je geografska dužina 1°05' E, što je točno 1° istočnije od meridijana Candes-Saint-Martina. Zanimljivo je da se na paraleli Canterburyja nešto zapadnije, na 0°11' E, nalazi gradić vrlo znakovitog naziva – Sevenoaks ili „Sedam hrastova“, koji je, navodno, dobio ime po maloj kapelici blizu 7 hrastova (8. st.).

Geografska dužina mjesta Nebra u realnom prostoru zapravo je meridijan središta Münchena te, na sjevernoj afričkoj obali, nevjerojatno precizno, libijsko-tuniske obalne granice, ujedno i najsjevernije točke Libije, rta Ra's Ajdir. Kod modernog određenja međudržavnih granica na obalama mora, ova je činjenica morala biti uvažena. Na tu pojavu upozoravam od prvog dana. Međutim, ima još nešto! Canterbury je smješten neposredno jugoistočno od ušća Temze. Baš tu poziciju, doslovno na crti spoja rijeke i mora, kontrolira grad po imenu Southend (spram najjugozapadnije točke Otoka, Lands End). Njegova je geografska dužina 0°42'50" E ili 0°43' E, što je u naravi meridijan opatije Fleury. Dakle, svi toponimi i sve kardinalne pozicije sustavno su naimenovane i smještene u geografski prostor. Ušće Temze može se kardinalnim držati globalno u trgovačko-ekonomskom smislu, čemu značaj daje i smještaj Canterburyja.

Vidimo, dakle, korespondentnu osnovu engleske i francuske rane uspostave benediktinske infrastrukture, što realno povijesno stoji spram činjenice da, nakon početnih širenja po Europi, najprije u Engleskoj, Francuskoj, Italiji i Njemačkoj, njihova snaga nakon sjajnih početaka polako jenjava i gubi se u traženjima kraljeva i drugih vladara za kontrolom nad njima, dovodeći do masovnog raspada benediktinskih zajednica, poglavito u drugoj polovici 9. st. U to se jako lijepo uklapa i proces njihove obnove koji započinje od 10. i traje do 15. st. a jasno je prepoznatljiv u mađarskoj i hrvatskoj slici širenja novih benediktinskih ograna. Zato je, unatoč pojedinačnim javljanjima i osoba i samostana u ranom periodu (Gottchalk na dvoru kneza Trpimira, Rižinice, 852., Čika, sv. Marija u Zadru, itd.), sada mnogo eksplicitnija crta koju nalazimo upravo u Mađarskoj s tisućgodišnjom Pannonhalmom. Iz te će obnove niknuti i novi redovi, ponajprije za nas, spram obilježja 7 zvijezda grba, zanimljivi kartuzijanci, potom

cisterciti, pa trapisti, koji su u Delibašinu Selu kod Banja Luke 1869. podigli, do Drugog svjetskog rata, najveći samostan na svijetu – Marija Zvijezda. U Hrvatsku sele 1969. u Ivanić-Kloštar gdje također nalazimo benediktinski samostan iz 1226. kojeg su 20 godina kasnije spalili Tataři. Zar nije onda krucijalan podatak da se opatija Citeaux u Francuskoj, mjesto gdje je cistercitski red utemeljen, nalazi na geografskoj širini Jaka (47°08' N) i geografskoj dužini točno 1° istočnije od Troyesa (5°05' E), mjesta održavanja dvaju crkvenih koncila, gdje su donesena i pravila Templara. Bilo bi nevjerojatno, da nam to nije poznato.

Kao rasadišta pismenosti i kulture, samostani benediktinaca i benediktinki neprijeporno su i nositelji proučavanja teologije, astronomije, računanja, pa i poučavanja u svim tada poznatim znanostima. Stoga držim mogućom tezu o plansko-prostornoj disperziji samostana, nikako nasumičnoj u izboru svetog mjesta. No znanje nije samo učenje i podučavanje, to je zapravo samo pretisak, pravo znanje je autonomno razvijanje vlastitih zamrlih, mrtvih funkcija mozga i uma. Tada informacije primamo, ne učimo, čime dolazimo do teme duhovnosti, škole koju prvi počinje razvijati pisac sv. Augustin (13. 11. 354.-28. 8. 430. – zanimljivo i ovdje, sv. Benedikt umire 543. a sv. Augustin se rodio 354. ili, pak, kad bismo simbolički datum njegove smrti ujednačavali numerički onda je to „1 dan poslije kuta *Kadmova osi*“, 27.8°, a godina smrti upravo i daje zbroj 7). Duhovnost nije samo klasično religijska kategorija, ona u sebi uključuje i vrlo važnu numerološku komponentu koja zajedno s geografijom jedinstveno tvori svetu geometriju. Proučavajući osobito maniheizam, nastao u Perziji tijekom 3. st. naglašavajući borbu tame i svjetla, sv. Augustin dao je temeljni okvir razumijevanja prožetosti kršćanstva, gnostike i poganstva, što navodi na misao kako religija i nije mistika, već je znanje, a njegovo čuvanje zapravo proizvelo je mistiku. Poput sintagme „Zemlja je okrugla ravna ploča, okružena oceanom“. Premda datira još od Agripe, zacijelo teolozi ranog kršćanstva, ujedno i samostanski kartografi, redovnici, svojom dokompasnom vizijom svijeta sve do 15. stoljeća (T-karte), zapravo pokušavaju izreći misao vladanja znanjem obučeni utvrde-gradove, i s tim u vezi svetišta, punktualno impostirati u precizno izračunate prostorne točke. To će 1569. Flamanac Gerard Cremer Mercator prvi puta konstruirati u novu kartu Svijeta s paralelnim linijama geografske dužine kako bi se olakšala navigacija morem, jer se smjer sad već prema kompasu označavao ravnim linijama. Zato se ovdje primijenjena metoda i provodi na njegovoj karti izrađenoj matematički u cilindričnoj ravnoj konformnoj projekciji.

Evo priče za kraj, riječ je o „početku-početka“ – Monte Cassinu. Njegova je geografska širina 41°29'24" N. Sasvim precizno to je i paralela dvaju španjolskih gradova na rijeci Douro, Zamora i Tordesillas. Zamora je drevni grad, u rimsko doba *Ocellum Durii*, izvanredno strateški značajna pozicija. Tordesillas, pak, rimski *Turris Sillae*, sagrađen na brdu Siellas, je grad poznat po Ugovoru od 7. lipnja 1494. potpisanom između Portugala i Španjolske o kolonijalnoj podjeli svijeta, kojim se linija podjele utvrđuje na 46. meridijanu (danas) zapadno od Greenwicha, tj. 1550 km zapadno od Zelenortske otoka. Dogovor je konačno sankcionirao tek papa Julije II. bulom iz 1506.

Unutar konstrukcijskog začetka projekcije, koja počiva na *trojanskoj eponimiji*, to je paralela jako bitne, netom spomenute točke M te jugozapadnog ugla pravokutnika kojeg još zatvaraju Ljuba, Troyes i Utica, ili pak šire Troja, Troyes i Cirenaika. No nezaobilazan je podatak da je to linija danas benediktinskog samostana i kultnog svetišta Crne Bogorodice u Montserratu sjeverozapadno od Barcelone, čiji prvi zapis datira u 888. kad se spominju 4 kapele: sv. Marije, sv. Iskla, sv. Petra i sv. Martina. Montserrat se nalazi i na zapadnoj trajektoriji *karte Leopardi* koja pod kutom od 120° polazi iz Trsata, a u suprotnom smjeru spaja središte Nazareta (vidi: *Karta Leopardi. Vrhunac loretske historiografije*). Paralela Monte Cassina na

južnoj crnomorskoj obali prolazi sa po 2' sjeverno i južno od antičke kolonije *Sandraka*, aktualni Zonguldak, i feničke kolonije Bafra.

Međutim, geografska dužina Montserratata je ujedno i meridijan Calaisa, dakle, povijesne luke, rimska *Caletum*, iz koje će Cezar napasti Englesku, a i danas će brodovi isploviti k Doveru u prelasku kanala La Manche. I tu se baš zatvara krug jer je to izravan put do Canterburyja. I s ovim radom potvrđuje se stajalište o sinkroniziranoj, planski na znanju izvedenoj kršćanskoj infrastrukturi. I to daleko ranije nego bi to znanost danas priznala. Eklatantno je da nije to nasumce razbacano biserje, svaki je pao točno na određeno mjesto, naravno, kad su u pitanju kardinalne vrijednosti, osobe ili građevine.

Danas vojni analitičari kažu: u nekom novom ratu vojna sila bitna je kao i geografski položaj. Istodobno, znanstvenici plediraju kako svemir ima „granicu razlučivosti“ koja regulira koliko daleko teleskop može vidjeti. Zaključak je ravan *sokratovskoj* misli – „sad znam, da ništa ne znam“. On je ravnopravan igri s prirodnim silama: kod vožnje biciklom možete samo slomiti ruku, kad bušite naftu izljev u ocean uvijek je moć, svjetska, ekonomska, politička, globalna. Tko zna, možda nije Sokrat mislio samo na smrt, možda je samo tu činjenicu priznao. Što sve može biti popudbina za zagrobni život?

Igor Šipić

U Splitu, 27. 11. 2015.

